

9806

No: 883.

1771, 37.

COMMENTATIONVM
 AD
 CONSTITVTIONES IVLIANI IMP.
 SPECIMEN II.

QVOD
 ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS AVCTORITATE
 PRAESIDE
 CHRISTIANO GOTTLOB EINERTO

IURISSCIETIAE ET PHILOSOPHIAE
 DOCTORE

D. XVII. OCTOBER. CIOIOCCCLXXI.

H. L. Q. C.

PVBLICE DEFENDET

FRIDERICVS AVGVSTVS TZSCHOECKEL

FRIBERG. MISN.

LIPSIAE,
 EX OFFICINA BREITKOPFIA.

VIRIS
EXCELLENTISSIMIS, AMPLISSIMIS, IV-
RIVM CONSVLTISSIMIS, REI METAL-
LICAE PERITISSIMIS, PRVDEN-
TISSIMIS,

CONSVLIBVS
PRAETORIBVS
RELIQVISQVE
SENATORIBVS GRAVISSIMIS
INCLYTAE
CIVITATIS FRIBERGENSIS

PATRONIS OPTVMIS.

H V N C

LIBELLVM ACADEMICVM

EA,

QVA PAR EST,

ANIMI SVBMISSIONE ATQVE PIETATE

OFFERT ET CONSECRAT

FRIDERICVS AVGVSTVS TZSCHOECKEL.

VIRI

EXCELLENTISSIMI, AMPLISSIMI, IVRI-
VM CONSULTISSIMI, REI METALLI-
CAE PERITISSIMI, PRVDEN-
TISSIMI,

PATRONI ATQVE FAVTORES,
PIE DEVENERANDI!

Quum in eo essem, ut industriae a me adhi-
bitae specimen, quod sapientissimi Legis-
latoris iussus ab omnibus, qui iurispru-
dentiae operam navant, postulat, aca-
demicorum annorum spatio maxima ex parte decurso,
disputando ederem: VOBIS inprimis, PATRES
GRAVISSIMI, tum, ut officio clientis quodammodo
satisfacerem, tum, ut VOBIS, quibus multis nomini-
bus me obstrictum esse scio, studiorum meorum ratio-
nem redderem, et gratam acceptorum beneficiorum memo-
riam palam testarer, hunc libellum, quem meum fecit
Celeberrimi et Consultissimi Praesidis beniuolentia, inscri-
bendum et dedicandum esse putavi. Etenim non modo vr-
bem Fribergam prudentissima et fidelissima VESTRA
admini-

administratione felicissimam florentissimamque, matrem ap-
pello, sed et pater meus, cuius mors acerba mihi nuper
attulit dolorem grauíssimum, *VOBIS* in tutelam ac pa-
trocinium me tradidit, *VOS* autem, *PATRES GRA-
VISSIMI*, eius precibus locum dedistis, et eo mortuo
aeque ac viuente beneficiis numero plurimis, opinione in-
expectatis, tempore opportunis, genere ipso praeclaris
me exornastis. Quae *VESTRA* beniuolentia eximia et
indulgentia, qua iam de aliorum speciminibus iudicastis,
spem mihi fecit certissimam, fore, ut hunc libellum beni-
gnissimo vultu excipiatis. Deus *VOS* in reipublicae de-
cus ac salutem saluos et incolumes omnique genere prospe-
ritatis florentes quam diutissime conseruet, et *VESTRA*
saluberrima consilia fausta fortunataque esse iubeat. *VOS*
autem, *PATRES GRAVISSIMI*, si *VESTRO*
fauore *VESTR*Aque tutela in posterum quoque me com-
plexi fueritis, (quod, ut faciatis, *VOS* etiam atque et-
iam oro et obsecro) de tanto beneficio non solum mihi ve-
hementer gratulabor, et splendorem *NOMINUM VE-
STRORUM* pia et perpetua veneratione colam, sed et
ad litterarum studium acre et indefessum magno opere me
excitabit atque confirmabit.

Scripti Lipsiae d. xv. Octobr. c. d. c. c. c. l. x. x. i.

PRAE-

PRAEFATIO.

In eo, quem primum emisimus de Constitutionibus Iuliani Imp. libello, ea, quae aut Christianorum, aut Iudaeorum, aut Gentilium causa sanxerat, ex ipsis scriptis, adhibito tamen aliorum scriptorum testimonio et auctoritate, exposuimus. Restat ergo e consilio nostro, ut et ea ex iisdem fontibus hausta, in hunc libellum derivemus, quae vel statum et res singularum civitatum urbiumque, vel hominum singulorum commoda et incommoda spectant. Sed priusquam ipsum argumentum tractaremus, paucis visum est praefari et occurrere reprehensioni eorum, qui, cum videant has Constitutiones Iuliani, de quibus maxime nunc diximus, in singularum urbium et hominum rebus versari, fortasse operam et studium nostrum, tanquam in rebus minutis et leuibus occupatum, contemnendum, aut vituperandum esse censebunt. Ii enim, qui haec reprehendere sustinebunt, non solum ignorare videbuntur, in iis rebus, quae ad historicam scientiam Iuris faciunt, nullam diligentiam esse superuacua et vituperandam, nec minus saepe e rebus tenuibus, quam illustribus principum mores cognosci posse, nec ipsum Iulianum

lianum tantum, sed et alios scriptores haec memoratu digna iudicasse; verum etiam grauiſſimorum et clariffimorum historicorum, qui aut res gestas ciuitatum gentiumque prodiderunt memoriae, aut in singulorum hominum vita factisque commemorandis sunt versati, studium, consuetudinem et consilium improbabant. Quis enim ignorat, saepe etiam ab illis scriptoribus res ad communem vtilitatem minus necessarias, ad posterorum memoriam tenues, ad illorum, de quibus exposuerunt, gloriam minus illustres, et ad imitandum non admodum probabiles cum illustrioribus et grauioribus rebus tamen laudabiliter esse coniunctas? Nam non solum ciuitatum et principum origines et natales, studia, mores, ingenium, potentiam, disciplinam militarem, labores belli, administrandae reipublicae prudentiam, fortunae in rebus humanis vel fortunandis fauorem, vel impugnandis iniquitatem, vel conuertendis inconstantiam notarunt: Sed saepe etiam principum hominumque nobiliorum rationem vitae, habitum corporis, victum, suppellectilem, conuiuiorum apparatus, sermones familiares, consuetudinem domesticam, iocose, acute grauiusque dicta, consignata litteris, posterorum memoriae prodiderunt. Ergo nemo nobis, vt opinor, iure succensebit, si, quae ad historiam Iuris pertineant, quae a Iuliano ipso aliisque scriptoribus sint memorata quaeque, tamen in rebus minus memorabilibus versantur, ingenium huius Imperatoris declarent, exemplum clariffimorum nobiliffimorumque historicorum secuti, tradiderimus et examinando diiudicauerimus. Iis itaque remotis, quae obſtare nobis posse putabamus, ad rem ipsam accedimus, et in hoc libello de Constitutionibus Iuliani Imperatoris, quae singulas ciuitates, aut homines singulos spectant, exponemus, initium facturi ab eis, quae Edeſſenorum causa sanxit.

CAPUT

CAPVT IV.

DE SINGVLIS VRBIBVS.

§. I.

*De Arianis Edessenis eiusque urbis ciuibus
reliquis.*

Τῶν Ἀρειανῶν τὰ χρήματα τῆς Ἐδεσσηνῶν ἐκκλη-
σίας ἅπαντα κελεύομεν ἀναλιφθῆναι, δοδισόμενα
τοῖς στρατιώταις καὶ τὰ κτήματα τοῖς ἡμετέροις
προσεθῆναι πριβάτοις· τοῖς οὐκ ἔσσι δὲ τὴν Ἐδεσσαν
προαγορεύομεν ἀπέχεσθαι πάσης σάσεως καὶ Φι-
λωνεικίας.

PECUNIAS EDESSEHORVM, QVI SVNT AB ECCLE-
SIA ARIANORVM TOLLI IVBEMVS, VT MILI-
TIBVS DIVIDANTVR, ET POSSESSIONES, VT
PRIVATIS NOSTRIS ATTRIBVANTVR: CIVES
AVTEM EDESSENI OMNI SEDITIONE ET CON-
TENTIONE SE ABSTINEANT, PRAECIPIMVS.

Julian. Ep. XLIII. p. 424. Baron. ad ann. 362. no. 14.

De Hecebolo, ad quem haec epistola est scripta vid.
Socrat. L. III. c. 13.

Πριβάτοις] Priuati opponuntur militibus, nec tantum
hoc vocabulum notat eos, qui publica munera non ge-
runt, sed et, vt hoc loco, qui sub principe muneribus ci-
uilibus

B

uilibus

uilibus funguntur, vid. Aclii Lamprid. Alex. Sev. c. 58 et Plin. Ep. II. 1, 2.

Ariani Edeffae (vrbis Syriae. vid. Stephanum Byzant. in h. v.) vt ex hac epistola apparet, diuitiis freti et luxuriantes, dederant turbas. Ergo horum pecuniam et opes publicari iussit, nullo, vt opinor, alio consilio, quam vt eis occasionem seditiones mouendi adimeret, et, vt ex aliorum bonis liberalis, suorum sibi animos conciliaret, quanquam ipse hanc malignam et inuidiosam causam interfereuit, se eis secundum euangelium vluisse expeditiorem et faciliorem facere viam ad regnum coelorum.

Edeffensis autem reliquis ne moueant seditionem, igne, exilio, gladio minatur.

§ 2.

De tributis Thracum.

Μέχρι μὲν τῆς τρίτης ἐπιμεσίσεως ἀφίμεν ὑμῖν πάντα, ὅσα ἐκ τῆ φθάνοντος ἐλείπει χρόνος· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσπίσετε κατὰ τὸ ἔθος.

VSQVE AD TERTIAM INDICTIONEM VOBIS OMNIA
REMITTIMVS, QVAE E PRAETERITO TEMPO-
RE RESTANT: POSTHAC AVTEM CONFERE-
TIS PROVT MOS EST.

Iulian. Ep. XLVII. p. 428.

Hanc indulgentiam ad Thracas pertinere ex inscriptione Barocciani codicis docet Petauius ad h. l. Meminit huius

ius in remittendis tributis liberalitatis tum Ammianus Marcellinus Lib. XXV. c. 4, tum ipse Iulianus in Misopog, p. 365. b. Videntur autem Thraeces sub Vespasiano facti esse Romanis vectigales, ab eo certe Thracia redacta est in formam prouinciae, vid. Eutrop. p. 110. v. 32. ed. Sylb, et Sueton. Vespas. c. 8.

§. 3.

De reuocandis in curias decurionibus.

Ἰουλιανὸς Βυζαντίοις.

Τὲς βελευτὰς πάντας ὑμῖν ἀποδεδώκαμεν, καὶ τὲς πατροβέλες, εἴτε τῇ Γαλιλαίων ἑαυτὸς ἔδοσαν θρησκεία, εἴτε ὅπως ἄλλως πραγματεύσαντο διαδράναι τὸ βελευτήριον, ἔξω τῶν ἐν τῇ μητροπόλει λελειτηργηκότων.

DECVRIONES OMNES VOBIS REDDIDIMVS, ET PATROBVLOS, QVI VEL GALILAEORVM SE ADDIXERANT RELIGIONI, VEL ALIO QVO MODO STVDVERANT EFFVGERE CVRIAM, PRAETER EOS, QVI IN METROPOLI MVNERA GESSERVNT.

Iul. Ep. XI. p. 380. Zofimus Lib. III. II. Ammian. Marcell. p. 329, 330. et ad h. l. Vales. Libanius p. 296. d. Petavius in animadvers. ad Iulian. p. III. 112. Baron. ad ann. 362. no. 44.

B 2

Perti-

Pertinet hoc edictum, ut inscriptio docet, ad Constantinopolitanos, quos tamen maluit veteri nomine appellare, ne illo nomine videretur tribuere honorem Constantio, quae est sententia Baronii.

Πατροβέλους] antea legebatur πατροκόλεις, quae vox nihili est. Codicis autem Anglicani fuit lectio πατροβέλους. Hinc Petavius legendum censet πατροβώλους. Πατροβώλοι sunt, ut idem comparando Synesio docet, qui πατρῶν βῶλον ὑποτελήν h. e. paternam glebam tributis obnoxiam facti sunt. Hoc tributum a Constantino follis nomine constitutum, (vid. Zosim. Lib. II. c. 38.) et post Constantinum diu observatum, a Constantio abrogatum, aut certe minutum, ut ex Libanio p. 297. conicere licet, qui eum δίδοναι ἀτελείας παρῶνέμεν, h. e. dedisse immunitates contra leges, scribit; eodem Libanio teste, a Iuliano renouatum est. Ob hoc tributum autem multi variis de causis se subduxerant oneribus et muneribus senatoriis, et curiae derelictae fuerant. Igitur eos omnes reuocauit Iulianus, neminem immunem mittens, praeter eos, qui Romae munera gesserant. Infra tamen videbimus etiam medicis hanc immunitatem fuisse concessam. Caeterum, ut ne quid dissimulemus, nobis non plane probatur coniectura Petauii, praesertim cum intelligere non possimus, quomodo ii, qui paternam glebam tributis obnoxiam essent facti, aut curiam effugere, aut coniungi cum senatoribus potuerint. Ergo seruata lectione vulgata, et adhibita in consilium etymologia πατροβέλους eos dici potuisse putamus, qui aut patricii essent, aut, quod magis etiam placet, eos, qui inde a maioribus in senatorum numero essent habiti. Hi enim bene et apte iungi possunt reliquis senatoribus, et eos a Iuliano reuocatos esse in curias, maxime est probabile.

ἢ εἰτε — θεησκεία, εἴτε ὅπως ἄλλως] Christiani enim metu inprimis, ne se contaminarent superstitione Gentilium, (erant enim multa a senatoribus agenda abhorrentia a religione Christiana) curias vitabant, reliqui autem detrectabant onera et labores multos et magnos cum senatorio munere coniunctos. Ergo interdum poenae loco sunt addicti curiis, vid. Merill. Obs. VII. 26. Briffon. Antiqu. Iur. Ciu. IV. 13. Eu. Otto de Aedil. Colon. et Municipal. C. V. §. 5.

§. 4.

De immunitate Argiuorum a tributis pendendis.

Ἀργείοις, ὑπὸ Κορινθίαν ἀδίκως ἠναγκασμένοις Φόρους τελεῖν, ἀτέλειαν εἶναι.

VT ARGIVI, A CORINTHIIS INIVSTE COACTE
PENDERE TRIBVTA, IMMVNES SINT.

Iul. Ep. XXXV. p. 407. et Petau. ad hanc ep. p. 116. et 121.

Argiui a Corinthiis praeter ius coacti nouum tributum soluere, accefferant, vt ex hac epistola coniciere licet, Iulianum nondum quidem Imperatorem, ipsis tamen beneuolum, eumque, vt ipsorum causam commendaret proconsuli Achaiae (quae est Petauii coniectura) rogauerant. Legatos mittunt Diogenem et Lampriam, qui apud iudicem eorum causam agant. Hos Iulianus suo testimonio ornatos et probatos iudici huius litis commendat hac epistola. Eius autem pars reliqua tota versatur in demon-

stranda laude Argiuorum et iniquitate Corinthiorum. Argumenta Iuliani, quibus persuadere conatur, omnia sunt repetita ex historia, quibus efficitur, vt Corinthii praeter mores et iura maiorum hanc sibi in Argiuos tyrannidem vindicare videantur. Verba, quibus persuasus Petauius hanc epistolam a Iuliano, adhuc priuato, scriptam putat, haec sunt: *Ὅτι δὲ χεὶρ καὶ τοῖς πρεσβείαν τούτην προσάγειν δι' ἡμῶν περὶ ἄλλων, μὴ καὶ περὶ αὐτῶν, h. e. Debere autem iis, qui hanc legationem obeunt, per nos concedi, pauca de iis (legatis) addenda sunt.* Hic Petauius interpretem reprehendit, qui *πρεσβείαν* interpretatus est *legationem*, putatque melius appellari, *suffragationem* et *supplicationem*. Vellemus autem, docuisset, vbi *πρεσβεία* notet *suffragationem* aut *supplicationem*, quod vt doceri possit, veremur. Etsi autem argumentum, quo nititur Petauius, quodque ductum est ex verbo *πρεσβείας* minus est idoneum; tamen ex aliis apparet, hanc epistolam a Iuliano priuato esse scriptam. Nam vbique plus rogando suadendoque, quam iubendo iudicem huius causae in partes Argiuorum trahere studet, eiusque arbitrio totam rem permittit, vid. in primis p. 410. a. et 411. b. Caeterum, ne videremur aliquid omisisse, nec huius vel suasionis vel legis mentionem facere negleximus. Praeterea hoc loco monendum duximus, esse hanc epistolam ad historiam perutilem. Bene enim Iulianus Argiuorum et Corinthiorum res et mutua inter se vincula et conditionem, inde a primis temporibus repetens, explicat.

CAPVT

CAPVT V.

DE SYNOPSIS HOMI-
NIS BVS.

§ I.

Dē eiiciendo Athanasio.

Πρὸ τῶν δεκεμβρίων καλανδῶν τὸν θεοῖς ἐχθρὸν Ἀ-
θανάσιον Ἀλεξανδρείας, μάλλον δὲ καὶ πάσης τῆς
Ἀιγύπτου ἐξελεῖν κελεύομεν.

ANTE KALENDAS DECEMBRES INIMICVM DIIS A-
THANASIVM EX VRBE ALEXANDREA, IMMO
EX VNIVERSA AEGYPTO DISCEDERE IVBEMVS.

Julian. Ep. VI. p. 376. Ep. LI. p. 432. 435. Ep. XXVI.
p. 398. Sozom. Lib. V. c. 15. Socrat. III. 4. Baron. ad
ann. 362. no. 239. sequ.

Julianus eiiciendi Athanasii has commemorat causas.
Primum ei vitio vertit, quod se imperante, foeminas
nobiles religioni gentili addictas ad baptismum impulisset.
p. 367. c. Secundo exilio et odio dignum iudicat, ut
eiuem fraudulentum, seditiosum et rerum novarum stu-
diosum. Πανῆργον enim eum appellat, et πολυπράγμονα
adeoque ἀνεπιτήδειον προσατέυειν δήμου, p. 435. c. Ter-
tio accusat Athanasii impudentiam et audaciam, qui
multis multorum Imperatorum edictis eiectus, ne vnum
quidem Imperatoris edictum, quo reuocaretur, expe-
ctasset,

stasset, sed pro lubitu suo rediisset. p. 398. c. Quarto negat se eiectis a Constantio Christianis ad ecclesiam reditum, sed tantum in ipsorum patriam concessisse: Athanasium autem adeo occupasse thronum episcopalem. p. 398. d. Quinto Alexandrinorum se in ea re habere rationem, qui aegre ferant, Athanasium reuersum esse. Abusi autem erant Alexandrini in detrimentum Athanasii responsis magorum et haruspicum, vt ait Rufinus Lib. I. c. 33. qui saluo Athanasio nihil vsquam prospere successfulurum esse contenderant.

§. 2.

De conquirendis Georgii libris.

Τὰ Γεωργίε βιβλία τὰδε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ ἃ περὶ τῆς τῶν δυσσεβῶν Γαλιλαίων διδασκαλίας συνέγραψεν (ἃ βελοῖμην μὲν ἠφανίσθαι πάντι) ζητῆσαι κελεύω. Ἡγεμῶν δὲ τῆς ζητήσεως ἔσω σοι ταύτης ὁ νοτάριος Γεωργίε, ὃς μετὰ πίσεως ἀνιχνεύσας αὐτὰ, γέρωσ ἔσω τευζόμενος ἐλευθερίας, εἰ δ' ἄλλως πως γένοιτο κληῆργος περὶ τὸ πρᾶγμα, βασάνων εἰς πείραν ἤζων.

GEORGII LIBROS TVM ALIOS, TVM EOS, QVOS
DE IMPIORVM GALILAEORVM DOCTRINA COM-
SCRIPSIT, (QVOS VELLE PENITVS TOLLI)
QVAERI IVBEO. AD EOS CONQVIRENDOS AD-
HIBE LIBRARIVM GEORGII, QVI, SI BONA FI-
DE EOS PERSCVTAVERIT, SCIAT PRAEMIVM

SE

SE ACCEPTVRVM LIBERTATEM, SIN MALVS
PVERIT VISVS IN HAC RE, TORMENTIS CO-
GETVR.

Iulian. Ep. IX. p. 378. Ep. XXXVI. p. 411. Baron. ad
ann. 362. no. 161. seq.

Duo edicta extant Iuliani de conquirendis libris Ge-
orgii, alterum ad Ecdicium praefectum Aegypti, alterum
ad Porphyrium quendam.

In illo simulat Iulianus, se studio ingenti litterarum
Georgii libros desiderare, et Ecdicium rogat, vt sibi hac
in re gratificetur, in hoc autem magis aperte agit, et
Porphyrio eisque, qui Georgii libros retinerent, prae-
fertim qui pertineant ad religionem Christianam poenas
et tormenta minatur. Ergo facile intelligitur, eum hoc
edicto voluisse cauere, ne libri Georgii Christianis se-
ctae Arianae prodesse. Fuit autem Georgius episco-
pus Alexandrinus Arianus, homo dirae crudelitatis, for-
didae auaritiae, Christianis catholicis aequae ac gentili-
bus molestus et infensus, qui neglecto episcopi munere
et officio a docendo et opitulando ad nocendum et ac-
cusandum operam suam transferebat. Is patulas Con-
stantii aures, apud quem plurimum valebat, criminibus
tam Christianorum, quam Gentilium implere et delecta-
re eiusque potestate ad aliorum detrimentum abuti solit-
us, ab Alexandrinis crudeli supplicio affectus, anno
CCCLXII. tandem ingenti cum gaudio omnium magna
potius, quam honesta sui relicta fama et memoria e
medio sublatus est, vid. Baron. ad ann. 362. no. 161. So-
crat. III. 2. Epiphani. Haeres. LXXVI. Ammian. Mar-
cell. XXII. 11.

C

§. 3.

§. 3.

De medicorum immunitate a muneribus senatoriis.

Τοὺς ἰατροὺς τῶν βελευτικῶν λειτουργιῶν ἀνευ-
οχλήτους εἶναι κελεύω.

MEDICOS A SENATORIIS MUNERIBUS LIBEROS
ESSE IVBEO.

Julian. p. 398. b.

Commendat medicorum scientiam, vt vilem hominibus et laudabilem, eosque a senatoriis oneribus, aequitatis rationem, (vt ait,) superiorumque Imperatorum auctoritatem et vocem secutus, hoc edicto liberat. Qui autem de variis medicorum immunitatibus inde ab Augusti temporibus plura cognoscere cupit, is adire potest Menagium Amoenitat. Iur. Ciu. c. 35. et Brissonium Antiquitt. Iur. Ciu. Lib. II. c. 3.

§. 4.

De reuocando Aetio episcopo.

Ἄετιον ἐπίσκοπον, πεφυγαδευμένον ὑπὸ Κωνσταντίου
κατιέναι κελεύομεν.

AETIVM EPISCOPVM, REICTVM A CONSTANTIO,
REDIRE IVBEMVS.

Julian. Ep. XXXI. p. 404. Sozom. V. in fin. Baron. ad
ann. 361. no. 15.

Aetium

Actium Eunomianae sectae auctorem a Constantio exilio mulctatum, ob consuetudinem et familiaritatem, quam habuerat cum eo, in patriam restituit Iulianus. Acceptus etiam fuit Gallo, fratri Iuliani, ut ex istius ad hunc epistola apparet, Oper. Iul. p. 454. c. Eiectus autem fuerat Aetius a Constantio missusque in exilium in quendam Phrygiae locum ob impietatem, quia dixerat Deum patrem et filium diuersos esse essentia. Rem omnem, uti gesta est, late accurateque persequitur Theodoretus Hist. Ecel. Lib. II. c. 27. et 28.

§. 5.

De reuocando Zenone medico.

Ζήωνα ἰατρὸν ἀδίκως ἐξοριθέντα κατελθεῖν κελεύομεν.

ZENONEM MEDICVM INIVSTE EIECTVM, REDIRE
IVBEMVS.

Iulian. Ep. XLV. p. 426. Baron. ad ann. 361. no. 14.

Zeno Alexandrinus medicus a Georgio, de quo paulo ante diximus, Constantii temporibus eiectus, deprecantibus Alexandrinis, hoc edicto reuocatur, et in patriam restituitur. Caeterum, utrum hic sit ille Zeno, cuius Suidas, an cuius Eunapius meminit, an denique plane diuersus ab his duobus, non certo potest dici. Fit tamen probabile, fuisse illum, cuius vitam scripsit Eunapius p. 177, qui, eum artem medicam professum esse temporibus Iuliani et medendo et docendo, dicit.

§. 6.

De eiiciendo Tito episcopo.

Τίτον ἐπίσκοπον, ὡς κατήγορον ὑμῶν, τῆς πόλεως
διώκετε.

TITVM EPISCOPVM, QVI VOS (APVD ME) ACCV-
SAVIT, EX VRBE EIICITE.

Iulian. Ep. LII. p. 438. a. Sozom. V. 15. Baron. ad
ann. 362. no. 155.

Hac ad Bostrenos (ciuitas est Phoenices ad mare sita)
data epistola praecipit Titum Episcopum istius vrbis, cu-
ius inter eos, qui Concilio Antiocheno interfuerant, a-
pud Socrat. III. 21. mentio fit, eiici. Hic inprimis Iu-
liani apparet fraus et malignitas, quam alias plerumque
celare solet. Nam cum Titus in sua ad Iulianum epistola
scripisset, Bostrenos suo suasu et hortatione a seditioni-
bus esse reuocatos ad modestiam, non dubitauit Impera-
tor his verbis vti ad criminandum apud populum episco-
pum et reliquos clericos, vt eos inter se commissos ad
mutuum odium concitaret. Quod quam alienum sit a
moribus et grauitate non dicam principis, sed cuiusque
viri honesti, non est opus pluribus docere.

§. 7.

Quendam sacerdotem gentilem arcet a sacris.

Ἀπαγορεύω σοι τρεῖς περιόδους σελήνης μὴ τῶν εἰς
ιερέα μηδὲν ἐνοχλεῖν. Ἐι δὲ ἐν τέτῳ τῷ χρόνῳ
Φανεῖν

Φανείης ἀξίος, ἐπισείλαντός μοι τῆς πόλεως
ἀρχιερέως, εἰ παραδεκτός εἴης ἡμῖν, ἑσαυθίς με-
τά τῶν θεῶν βελέυσουμαι. Ταύτην ἐγώ σοι τῆς
προπετείας ἐπιτίθημι ζημίαν.

INTERDICO TIBI TRES MENSES NIHIL EORVM,
QVAE AD SACERDOTEM PERTINENT, TRACTA-
RE. SI AVTEM INTRA HOC TEMPVS DIGNVS
VIDEBERIS, DOCENTE ID ME PER EPISTOLAM
CIVITATIS ANTISTITE, VTRVM SIS ADMIT-
TENDVS, POSTEA CVM DIIS DELIBERABO.
HANC EGO TIBI PETVLANTIAE POENAM ESSE
VOLO.

Iulian. Ep. LXII. p. 451.

Haec specialis constitutio ad sacerdotem gentilem per-
tinet, cuius nomen vna cum epistolae initio intercidit.
Intelligitur autem ex reliqua huius epistolae parte eum id-
eo a munere sacerdotali esse remotum, quia alium sacer-
dotem verberauerat.

§. 8.

Theodorum praeficit sacris in Asia.

Θεόδωρον ἀποδείκνυμι ἀρχοντα τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν
ιερωῶν ἀπάντων.

THEODORVM CONSTITVIMVS ANTISTITEM SA-
CRORVM OMNIVM IN ASIA.

Iulian. Ep. LXIII. p. 452. sequ.

31000

C 3

Theo.

Theodorum valde familiariter per hanc epistolam appellat, eumque totius Asiae sacris praeficit. Admonet porro, ut munus suum fideliter obeat, tanquam qui post mortem etiam praemia, animo superflite, expectare possit. Probitatem et humanitatem erga omnes summopere ei commendat, et, ne ab institutis maiorum recedat, hortatur, argumento ducto a Iudaeis, qui nullis poenis, nulla vi aut praemiorum spe a moribus patriis se dimoveri patiantur.

Haec sunt, quae ex scriptis Iuliani notari, et comparandis aliis scriptoribus, qui in eadem re versati sunt, explicari atque confirmari ad Iurisscientiam pertinere duximus. In quibus, si quid a nobis fuerit erratum, putamus facile ab humanitate et benevolentia legentium veniam nos impetraturos esse, quia in tanta scriptorum multitudine, qui consulendi fuerunt, vix satis ab errore caueri potest.

DOCTIS-

DOCTISSIMO
ATQVE
ORNATISSIMO DEFENSORI

S. P. D.

P R A E S E S.

Quamquam eō ego sum animo et ingenio, ut facile libenterque aliorum successibus optatis laetisque laeter, iis praesertim, in quibus sibi maiorem partem virtus, quam fortuna vindicat, quod haec demum, quae virtute industriaque comparatur, vera felicitas et laus censenda est: Tamen ut TVO honore laeter TIBIque gratuler, multae mihi gravissimaeque causas intercedunt. Nam, ut TIBI bene cupiam TEque amicitia et amore amplecter, non solum familiaritas et amicitia, quae quondam fuit inter parentes nostros maxima et integerrima gratissimaque meī erga parentem TVVM, nunc huius vitae laboribus et incommodis defunctorum memoria, et patria TVA, quae mihi longe omnium est carissima (vtrumque enim parentem mihi est largita) facit, sed et virtutes TVAE, ut TE semper maximi facerem, et TIBI omnia, quae votis expetuntur, contingere vellem et optarem, me impulerunt. Quis enim ita sit iniquus et invidus, ut nec ingenium TVVM litteris et humanitate excultum, nec studiorum TVORVM honestatem, nec morum probitatem et severitatem in adolescente praesertim admiretur et suscipiat? Quae porro res facilius potuit meum TIBI conciliare amorem et benevolentiam, quam quod tanta assiduitate et studio mihi va-

rias

rias Iuris scientiae partes explicanti et tradenti ita strenue dedisti operam? Quid denique mihi optatius contingere abs TE et praeclarius potuit, quam quod me TIBI hodie in hunc amplissimum locum comitem et ducem elegisti, ut laudis et doctrinae TVAE non solum testis et auditor, sed et particeps et auctor quodammodo essem. Tot igitur tantaeque causae sunt, DOCTISSIME TZCHOECKELI, quae, et ut hodie laeter, et hunc honorem TIBI et laudem, quam reportasti gratuler, me mouent. Perge igitur eo, quo coepisti modo, et cogita, aduersariam TIBI paratam esse acerrimam, incredibilem omnium, qui TE et parentem TVVM nouerunt, expectationem, quam hac una ratione vincere et superare poteris, si totum TE ad imitandum paternas virtutes dederis in easque acriter intentus, eas expresseris. Quod quidem, ut TIBI suaderem, minime me impulit, quod putarem, TE non id, vel me non suadente, facturum esse, sed meus erga TE incredibilis amor, ut id facerem, a me postulauit, et quia sciebam, paternarum virtutum apud liberos esse iucundissimam commemorationem. Habebis praeterea, si parentis vestigia secutus fueris, hoc est, si virtuti, honestati, utilitati civium, cognatorum et amicorum TVORVM doctrinaeque, ut semper fecisti, grauiter operam dederis, maxima, et quae virum honestum vehementer mouere possunt, praemia, benevolentiam civium, amorem cognatorum, laudem gloriamque virorum dignitate atque honestate excellentium. De meo autem animo (quanquam vix est opus dicere, cum id TIBI minime sit ignotum) hoc velim TIBI habeas persuasum, meam erga TE benevolentiam, amicitiam et amorem nullo vquam tempore debilitatum, aut deletum iri: Mihi autem, ut conserues amicitiam TVAM, humanissime TE rogo.

• Scripsi Lipsiae d. xv. Octobr. CIOICCLXXI.

ULB Halle

3

008 558 760

1078

9806

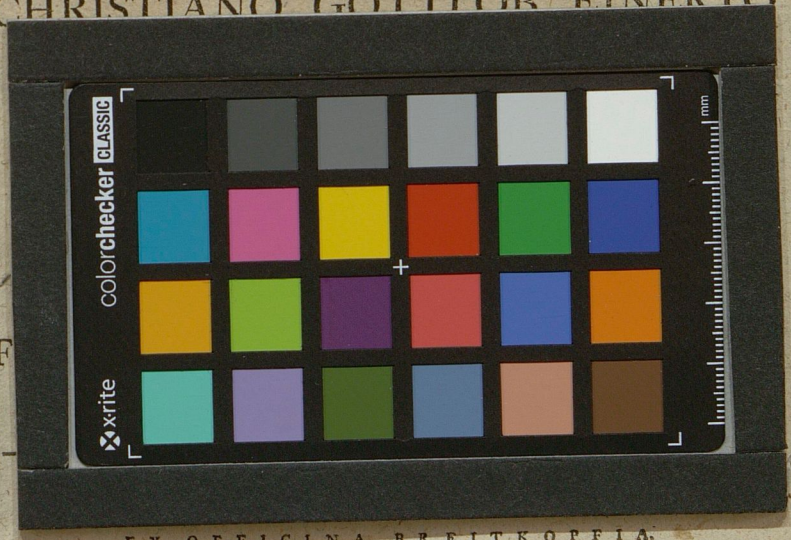
No: 883.

1771, 37.

COMMENTATIONVM
 AD
 CONSTITVTIONES IVLIANI IMP.
 SPECIMEN II.

QVOD
 ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS AVCTORITATE
 PRAESIDE
 CHRISTIANO GOTTLOB EINERTO

EX OFFICINA BREITKOPFIA.

